

paa et Kontor er det ogsaa, og ønsker disse ikke at tage imod Reprimander, forde de begaar Fejl, saa kan de ganske vist sige op, men saa faar de ikke let nogen anden. Jeg havde engang en Pige, som sagde op, fordi jeg forlangte, at hun skulde rede sit Haar om Morgen. (Hun satte Bukler om Eftermiddagen og laa for Nemheds Skyld med dem om Natten. Resultatet kan Bladets Fantasi maaske ikke forestille sig, men jeg stoler paa de mere uhildedes). — Lær dem dernæst Renlighed (ikke alene for den pertentlige Husmoders, men for Hygiejnens Skyld). Lær dem, at vi andre ikke er smaatossede af Properhedsmani, fordi vi ikke ønsker, at Opvaskeballen skal have sin Plads under Vasken, støttet op til Skarnspannen, (dette er hændt mig selv). Det er den Slags Oplevelser, som aabner Perspektiver, og man tænker med Gysen paa, hvor vel det gaar til i Huse, hvor Husmoderen ikke har Lyst eller Tid til at gaa i Hælene paa Pigen. — Lær dem dernæst Respekt for deres Arbejde. Bladet omtaler en ung Pige, der har beklaget sig over, at hun foruden sit Arbejde „maa høre paa

Fruens Skælden og Smælden den hele Dag.“ Tror Bladet virkelig, at det er for at faa Anledning til at skælde ud, at en Husmoder, der dog maaske har andet at tænke paa, daglig gentager for Pigen, at Toiletspandene skal slaas ud, at Kødet skal koge langsomt, og at det ikke maa kunne ses uden paa Terrinen, hvad man har faaet til Middag i de sidste tre Dage. Eller tror det, at det er saa let hver Dag at henstille det til Pogens velvillige Overvejelse i den samme urbane Tone, hvori man sagde det de første 20 Gange. — Forklar dem, at man ikke kan forlange fuld Løn og tilmed venlig Behandling for et Arbejde, der er saa sjusket og halvgjort, som det ikke vilde blive taalt i noget andet Fag. Lær dem, at Æresfølelse ikke bestaar i ikke at ville lære af de Ældre, men i den Følelse, at et Arbejde, man har paataget sig, det gør man godt.

Bladets Motto er: „Et enigt trofast Sammenhold mod Uret er vort bedste Skjold“. — Jeg tror nu, at det bedste Middel for en ung Pige til at blive behandlet godt er at gøre sin Pligt.

G. Casse, f. Drewsen.

Svar til Fru Casse.

Der er jo sikkert ingen Tvivl om, at Fru Casse er en god og dygtig Husmoder, der har sine Sager i Orden og nok skal vide at faa sit Arbejde udført, som hun ønsker det, fordi hun ikke behøver kun at skænde paa sine Medhjælpere, men kan give dem gode Raad og vise dem, hvorledes de skal bære dem ad.

Derfor har hun sikkert ogsaa haft sine Husassistenter i 4 a 5 Aar; men vi maa forstaa, at som Fru Casse er den dygtige Husmoder, er enhver Husmoder det ikke, thi hvis det var Tilfældet, vilde det aldrig forekomme, at det omtalte nødvendige Møbel i Soveværelset blev saaledes, at den unge Pige fik Lejlighed til at skrabe det rent med en Bordkniv.

Der findes mange udygtige unge Piger ved det huslige Arbejde, det maa vi indrømme, men hvorledes skal det kunne være anderledes, de kommer fra deres lille Hjem som 14-årige.

I Hjemmet kan de ikke lære noget, fordi Moderen selv gaar paa Arbejde, eller maaske fordi hun ikke selv forstaar noget, eller

Jeanne Marie Roland.

— 0 —
VIII.

Anklagen mod Madame Roland lød paa, at hun havde staaet i Ledtog med de Mænd, som var blevne dømt for Landsforræderi. Hun svarer herpaa i sin Forsvarstale, at hendes politiske Forbindelse med en lille Kreds af disse Mænd laa flere Aar tilbage i Tiden og intet havde at gøre med de Beskyldninger, som nu havde fældet dem. De Breve, hun havde modtaget fra de flygtede Girondinere, var af rent privat Natur. De havde kun indeholdt Beklagelser over, at hun var fængslet, og fra en enkelt Side en Opfordring til hende om at prøve paa at undslippe og Tilbud om Hjælp dertil. Hun havde afslaaet denne Opfordring, dels fordi hun ikke vilde bringe dem i Ulykke, til hvis Bevogtning hun var betroet, dels fordi hun hellere vilde udsætte sig for de skæbnesvangre Følger af en uretfærdig Proces end ved en uværdig Flugt paadrage sig selv et Skin af Skyldighed. Naar hun uden at gøre Modstand havde ladet sig fængsle d.

31. Maj, var det ikke med den Tanke senere at tage Flugten. Al den Forbindelse, hun havde vedligeholdt med sine girondinske Venner, indskrænkede sig til de heromtalt Breve, men hvis Forbindelsen ikke var bleven brudt, og hvis hendes Fangenskab ikke havde lagt hende Hindringer i Vejen, da vilde hun stadig have bestræbt sig for at skaffe sig Underretning om deres Skæbne, „thi jeg kender ingen Lov, som kan forbyde mig det.“ Hun vilde ikke udtale nogen Dom over de Handlinger, som havde drevet hendes Venner i Landflygtighed eller ført dem paa Skafottet, men det var hun overbevist om, at havde de fejlet, da havde de gjort det i god Tro. Deres Straf nedværdigede dem ikke; de var i hendes Øjne ulykkelige men ikke skyldige. „Hvis jeg selv er skyldig, fordi jeg har ønsket deres Frelse, saa paatager jeg mig denne Skyld for hele Verdens Aasyn. Jeg nærer ingen Bekymring for mine Venners Ære, og jeg ved ingen større Ære at ønske for mig selv end den, at blive domfældt af deres Fjender.“

Hun fralægger sig energisk Be-

skyldningen for at have været Rolands højre Haand. „Jeg fulgte med Interesse Revolutionens Gang, jeg beskæftigede mig levende med alt, hvad der angik det offentlige Liv, men jeg er aldrig gaaet ud over de Grænser, som mit Køn foreskrev mig. Roland behøvede ikke en Kvindes Hjælp for at være en dygtig Minister.“

Denne Forsvarstale, som hun paa Forhaand vidste, vilde blive Ligtalen over hende selv, og som hun forøvrig blev afskaaren fra at holde, sluttede hun med disse skønne og stolte Ord:

„Retfærdige Himmell! Oplys dette ulykkelige Folk, som jeg ønskede Friheden, — Friheden! Nej, den tilkommer kun de stolte Sjæle, som foragter Døden og er i Stand til i rette Øjeblik at give sig den selv. Den tilkommer ikke de svage, som gaar paa Akkord med Forbrydelsen og skjuler deres Egenkærlighed og Fejghed med Navnet: Klogskab. Den tilkommer ikke de fordærvede, som kommer ilende fra Lastens Udskejelser og Elendighedens Pøl for at bade sig i det Blod, som strømmer fra Skafot-